

Egon W. Kreutzer: Jak dlouho ještě může Putin takto pokračovat?

 infokurýr.cz/n/2024/12/14/egon-w-kreutzer-jak-dlouho-jeste-muze-putin-takto-pokracovat

kurýr

14. prosince 2024

Srovnání může být velmi chybné, ale Putinovy činy mi připomínají – ne v detailech, ale v rovnováze – nenásilný odpor Mahátmy Gándhího, jehož součástí je i tento citát, na který by se nemělo zapomínat:

Pokud máte na výběr pouze mezi zbabělostí a násilím, radil bych násilím.

(Mahátma Gándhí)

Putinovo prezidentování se doposud vyznačovalo tím, že opakovaně nacházel východisko z mnoha dilemat, do kterých ho chtěl Západ grilovat. Pro aktuálnost je třeba připomenout, že to byl Putin, kdo před jedenácti lety zachránil Sýrii před invazí západních sil tím, že našel mírové řešení zneškodnění Asadových chemických zbraní, a byl to on, kdo pak v roce 2015 zastavil islamisty v Sýrii nabídl to, co v té době USA prostě nedokázaly, až do groteskní směšnosti.

Nyní ale Putin ztratil Sýrii a se Sýrií i svou námořní základnu ve Středozemním moři.

I když se lodě staly velmi zranitelnými zbraněmi v moderním válčení mezi partnery, kteří jsou si zhruba rovni, protože jsou velké, pomalé a těžko se schovávají, a proto představují snadné cíle pro přesné zbraně, má tato ztráta strategický význam, který by se neměl podceňovat. Tomu, že noví vládcí v Sýrii chtějí údajně jednat o osudu ruského námořnictva, by se neměl přikládat příliš velký význam. HTS není samostatně působící účinník a není oprávněn činit taková rozhodnutí.

Zpětně se opět nabízí otázka, proč Putin tehdy svůj čin úplně neočistil. Proč nevyhnal islamisty a džihádisty z jejich bašty Idlib, odkud během několika dní pod hlavičkou nové válečné koalice (HTS) obsadili celou Sýrii. Nabízí se otázka, proč toleroval, respektive Asad dovolil, aby USA na severovýchodě země zřídily vojenskou základnu a pod její ochranou těžily syrskou ropu a prodávaly ji na svůj účet.

Aktuální otázkou je, proč nezastavil islamisty podruhé a nezastavil tak okupaci syrských oblastí Tureckem a Izraelem. Jak se to všechno odehrálo, byla to sestava, do které bylo zapojeno i vedení syrských ozbrojených sil a pravděpodobně bylo oklamáno, protože jakmile džihádisté dobyli Damašek, syráská armáda byla během dvou nebo tří poražena Izraelem. V posledních několika dnech masivní izraelské nálety na všechna vojenská zařízení radikálně zkomplikovaly situaci a připravily generály, kteří byli do tohoto převratu zapojeni, pokud se vyznačovali nečinností, jakékoli další tvůrčí příležitosti. Již neexistují žádné syráské ozbrojené síly.

To byla past číslo 1 – a je zavřena.

Ve stejné pasti jsou i džihádisté, kteří se mohli dobře domnívat, že pokud by svrhli Asadův režim z jeho piedestalu, byli by schopni převzít syráskou armádu včetně všech jejích zbraní a munice, a tak se alespoň objevit vážně schopné bránit se proti svým sousedům v regionu. Nyní sedí v Sýrii s tím, co si s sebou přivezli z Turecka, a jsou vydáni na milost Erdoganově dobré vůli, který na oplátku nezasáhne, pokud Netanjahu nakreslí novou hraniční linii z jihu. Nezapomeňte: „Vítězové“ blitzkriegu jsou Arabové a jsou to již noví „Palestinci“, které je třeba zadržet. V konečném důsledku jsou to pouze teroristé, kteří jsou ochotni použít násilí, ale jsou bezbranní vůči nadřazené vojenské technologii, a kteří, pokud se to zdá účelné, se nechají znovu obklíčit, jako kdysi Rusové.

To byla past číslo 2 – a taky je zavřena.

Křesťané, alevité, Kurdové a jezídové jsou také uvězněni – hlouběji než kdy předtím. Erdogan a Netanjahu si neušpiní ruce sami, ale do značné míry nechají na džiháditech, aby určili, kde bude místo menšin v islámské teokracii a jak velkou svobodu na tomto místě ještě budou mít.

To byla past číslo 3 – pouze vedlejší úlovek, ale ještě těsněji uzavřený.

Erdogan nyní udělá vše, co je v jeho silách, aby ochránil tři miliony syrských uprchlíků,

kteří jsou v Turecku, protože tam byla miliardová dohoda s Německem a EU, která jim měla zabránit v cestování,

aby byli deportováni do Sýrie a opět ponecháni sami sobě, nebo pánům Božím a šaríi.

Mimochodem: To, že němečtí politici chtějí dát německému lidu jasně najevo, že polovina z milionu Syřanů, které jsme přijali, už sedí na sbalených kufrech na cestu domů, zatímco druhá polovina je posílána zpět, protože důvody proto že jejich pobyt už neexistuje, není nic jiného než fakt vtipný roubík z kampaně. Předpokládám, že musíme být rádi, že během příštích dvanácti měsíců nezískáme další milion Syřanů.

Toto je past číslo 4 – která se právě začíná zavírat.

O tom všem se vesele šíří komentáře v hodnotách Západu, kde se diskutuje o slabosti Ruska. To sahá od ruské tajné služby, která si opět ničeho nevšimla, až po zlomyslnost o vyčerpání ruské armády válkou na Ukrajině, která znemožnila zásah v Sýrii. K tomu se přidávají historky o váhavém a váhajícím prezidentovi, který si netroufá využít příležitosti vojensko-technické převahy, která sice existovala krátce, ale už dlouho nevydrží.

Toto je past číslo 5 – a měla by být prozkoumána podrobněji.

V této pasti jsou výrazně chyceni Vladimir Putin a jeho Medveděv, kteří neustále vyhrožují odvetou. Nemohou zabránit tomu, aby západní rakety a bezpilotní letouny dlouhého doletu, pravděpodobně ukrajinské výroby, byly nadále odpalovány z Ukrajiny, zasahovaly strategicky důležité rafinerie, muniční sklady, letiště a další kritickou infrastrukturu a více či méně úspěšně ji demolovat.

Zatímco rozlehlost Ruska byla pro obránce ve druhé světové válce drtivou výhodou, nyní se ukazuje jako nevýhoda. K dosažení ekonomických a politických center již není nutné pochodovat. Po několika přípravných pracích stačí stisknout tlačítko, aby se dalekonosné a přesné zbraně dostaly k cíli. Nepomáhá ani to, že důležitá zařízení jsou rozeseta po celé zemi. Všichni jsou k zastižení kdykoli, v případě potřeby ve stejnou dobu. Naopak: koncentrace na několika málo dobře chráněných místech by vyžadovala zlomek protivzdušné obrany, kterou Rusko dnes potřebuje, ale evidentně se ani nemůže efektivně soustředit tam, kde ATACMS a Storm Shadows a drony s dlouhým dosahem hledají své cíle.

I když se ruská propaganda snaží ze všech sil tyto útoky bagatelizovat a potlačit zprávy o rozsahu ztrát: válka dorazila do Ruska a čím déle trvá a čím více je obětí, tím více roste znepokojení obyvatelstva. Tím více klesá důvěra ve vedení v Kremlu. To si vynucuje rostoucí represe proti tzv. „poraženým“, což zase zhoršuje náladu mezi obyvatelstvem. Na druhou stranu fakt, že Rusko úspěšně odolává západním sankcím a že ekonomika roste, místo aby se zmenšovala, spustilo silnou inflaci, blízko hranici 30 procent, kterou, aby se zažehnila, bylo nutné masivně zvýšit úrokové sazby, což zase přispívá k poplachu obyvatelstva.

Kreml to staví do kontrastu se zprávami o svých hypersonických zázračných zbraních.

Takové zprávy by jistě byly vhodné pro zprostředkování jistoty vítězství, pokud by existovaly i zprávy o jejich rozhodujícím postupu ve válce. Ale chybí. Existují zprávy o jednotlivých úspěšných bodnutích

špendlíkem s těmito zbraněmi, ale blednou ve srovnání se skutečností, že tato válka – stejně jako v první světové válce u Verdunu – bude rozhodnuta na sotva se měnící frontové linii s dělostřelectvem a pěchotou. Jedinou novinkou jsou zde drony, které s podobným úspěchem používají obě strany, aniž by mohly měnit zaměření bojových operací na zemi.

Důvody nepoužití hypersonických raket rozhodujícím způsobem ve válce mohou být velmi různé, i když podobné:

1. Dostupná čísla jsou příliš malá na to, aby byla schopna vynutit si vítězství nad Ukrajinou. To je podle mého názoru nejpravděpodobnější vysvětlení, které lze odvodit i z prvního testovacího použití nové střely středního doletu s hypersonickými re-entry těly. Byla to možná první a pravděpodobně jediná dokončená zbraň tohoto typu, jejíž použití mohlo být spíše blafem než skutečnou demonstrací síly a bylo to použití, které šetřilo i zásoby střel Kinshal a Zirkon.
2. Přestože by dostupná čísla stačila k vynucení vítězství nad Ukrajinou, arzenál by se pak vyčerpал, pokud by se NATO rozhodlo zasáhnout přímo do konfliktu. Podle mého názoru je to druhé nejpravděpodobnější vysvětlení. Je důležité si připomenout, že Putin oficiálně odhalil tyto zbraně teprve před šesti lety. Je třeba si uvědomit, že se jedná o vysoce komplexní systém, jehož výroba je především časově náročná a pravděpodobně závisí i na dostupnosti elektronických prvků, které podléhají západním sankcím a lze je obstarat jen obtížně a za velmi vysoké náklady. Je třeba mít na paměti, že výrobní časy a kapacity západních puškařů pro high-tech zbraně představují také úzké hrdlo pro zásobování vojáků, které by nemělo být podceňováno.

3. Problémem nejsou množství, problém jsou cíle. Hypersonické zbraně jsou drahé a neměly by být používány proti cílům, které lze získat mnohem levněji a jejichž škodlivé účinky se používají poměrně málo. Pokud by byl tento předpoklad správný, odráželo by to zjevnou slabost ruského průzkumu, který není schopen identifikovat hodnotnější cíle než těch několik, které byly dosud zasaženy lepšími zbraněmi. Stále je mi tedy záhadou, proč zásobovací linky pro západní vojenské zboží zřejmě od začátku války nerušeně fungují. Je pravda, že silnice a železniční tratě se dají opravit poměrně rychle, ale co Rusku brání zaútočit na železniční vlaky převážející munici a zbraně dříve, než se zásoby vůbec přiblíží k frontě? Jediné vysvětlení: chybí informace. To také významně osvětluje schopnosti ruských špionážních satelitů, které by skutečně měly být schopny téměř kompletně sledovat cestu například tanků Abrams od naložení na pobřeží USA až po jejich přilet na linii dotyku.
4. Není problém s cíli nebo počty, strategický přístup je vést válku na nízkém prahu, tedy bez provokování NATO k přímému zásahu, dokud pozemní válka nevytvoří fakta, která měla být vytvořena od začátku. NATO však ze své strany dělá vše, co je v jeho silách, aby tuto strategii sabotovalo tím, že dodává USA pod prezidentem, který již není skutečně schopen jednat, raketami ATACMS bez omezení dosahu nebo cíle, zatímco Francie pod prezidentem, který již není skutečně schopen jednat a Velká Británie pod prezidentem, který již není skutečně schopen jednat Premiér, který již není schopen jednat, by se pravděpodobně dozvěděl pouze ze zpráv z Tagesschau, zda první řízené střely Taurus zasáhl Moskvu být. Myslím, že to druhé je scénář, který absolutně nelze vyloučit. Armádu nelze skutečně ovládat v žádné zemi na světě a Scholzově vládě by nakonec nezbylo, než dát dobrou tvář na tu špatnou, tedy dodávku následně prodat jako své vlastní, tajné rozhodnutí.

Ať už jsou skutečné příčiny jakékoli, účinek váhavého válčení zůstává a zvyšuje se každým dnem, s každým padlým ruským vojákem a s každým zásahem Ukrajiny do ruského vnitrozemí. RT právě ohlásila další útok Ukrajiny raketami ATACMS na vojenské letiště v Taganrogu – a opět slyšíme, že vojenské úřady oznámily „odpověď“. Oznámení už ale nestačí.

Bez ohledu na to, jak moc lze na scéně BRICS v Kazani demonstrovat normálnost, existuje riziko, že jestřábi v ruském (vojenském) vedení se spojí s rozzlobeným a znepokojeným obyvatelstvem proti prezidentově strategické linii, kterou navíc doprovází zintenzivnění represe vůči kritikům již nelze zachytit.

Dnes si dovolím odpovědět na otázku, jak dlouho může Putin takto pokračovat:

Putinovy hodiny tikají.

Aby udržel situaci pod kontrolou, bude se muset velmi brzy, nejpozději začátkem léta 2025, buď pustit do mírových jednání a do značné míry vyhovět Trumpovým představám, nebo místo toho změnit strategii a pokusit se přivodit porážku Ukrajiny jako co nejrychleji s využitím všech zdrojů.

V prvním případě je zajištěno přežití Ruska a Ukrajiny s pokračujícími ambicemi vstoupit do NATO, takže konflikt se Západem se jen odkládá,

ve druhém případě se Ukrajina zhroutí, zatímco Ruské federaci hrozí, že zmizí ze světové scény jako suverénní politická síla.

Pokud Putin nechá tento termín uplynout, jeho čas v Kremlu pravděpodobně rychle skončí a na zásadní rozhodovací situaci pro ruské vedení se nic nezmění, pouze to rozhodnutí bude do té doby již učiněno.

ZDROJ